

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
В ЛАБИРИНТА НА ВРЕМЕТО

chitanka.info

На 30 години, 16 часа следобед, събота

При събуждане трябва веднага да отговоря на три въпроса: кога, къде, кои... Кога, в коя година, на каква възраст се събуждам. Къде, в кой край на планетата съм. Кои са хората наоколо ми и защо ме гледат така добре или лошо...

Затова събуждането ми е бавно — протягане, прозяване, превъртане около оста. И през това време — бързи, остри погледи наоколо. Понякога успявам почти веднага да се ориентирам и тогава нещата тръгват добре...

Както сега...

Протегнах се и с първия поглед изпод клепачите установих — у дома съм, жена ми е до прозореца, синът си играе на пода, дъщеричката се опитва да замъкне майка си в кухнята, където явно има някой сладкиш...

И нейното провлачено: „Айде бе, мамоооо...“ ме е събудило...

Надигнах се. Жена ми се обърна към леглото и каза:

— Защо бързаш? Събота е, почини си... Чак в пет часа ще тръгнем за нашите...

Кое то веднага допълни мозайката — почивен ден, поредна вечеря при тъста и тъщата, а за утре...

Метнах бърз поглед към прозореца. Уф, вали... Кое то означава, че барем утре няма да ме мъкнат по лозя и градини... Момент! Прелитат жълти листа — значи е есен. И в четири е мрачно, почти тъмно... НеЙде октомври, че може и ноември да е...

— Заведи я в кухнята, отрежи ѝ от кекса — продължава жена ми. — От малкия резни, големия ще го нося за нашите...

Така... Значи сме в период на добри отношения с родителите ѝ, голямата кавга още не е настъпила. Няма да отминем, зная го. Но — сега сме нейде около трийсетата ми годишнина, ако се съди по физиономията ми в огледалото на тоалетката, а скандалът стана нейде около десетата годишнина на синчето...

Вече доста неща са ми ясни. И определям времето почти точно, когато виждам, че в коридора няма малко шкафче за телефона. Поръчах го като изненада за трийсетия рожден ден на жена ми. И дори лично ѝ го подарих — този ден вече го има в живота ми...

Така е — животът ми е особен. Някои дни съм изживял, други си спомням, но все още не са били в живота ми...

На 19 години, 5,30 часа сутринта, вторник

— Ставаааай... — крещи някой като скопявано прасе...

Оглеждам се. От съседните двуетажни легла ваят задници в дълги бели гащи, трополят обувки, мяркат се кафяви войнишки униформи...

Пак казармата...

— Какво още чакаш? — крещи до леглото старшината...

Въпрос, но без отговор. Какво да му кажа? Че си легнах трийсетгодишен, женен, с две деца, уважаван и мразен, подсмиващ се, когато срещне някой фатмак на улицата? И се събуждам точно в лапите на подобен тук? От когото ще се отърва — може би! — само ако легна нейде да дремна?

Идея, която използвах неведнъж досега. Така е подреден животът ми — така се движа из него аз. Обикалям из лабиринта на времето и търся начин да изляза от някой задръстен коридор. Най-често попадах в друг такъв, но поне се измъквах от оня...

Докато си мисля и се пренастройвам, войнишкото ежедневие тече покрай мен и ме носи плавно някъде си. Гимнастика, закуска, сутрешен развод, занятия, подготовка за караул...

Удобното време, което изчаквах. За да се прехвърля в друг поток на течението...

Защото сега имаме право на почивка преди наряда. И аз, зарязал подготовката, пренебрегнал чистенето на оръжието, лягам...

Някой ми шътка, друг се опитва да ме вразуми, но аз си знам моята...

Заспивам...

На 52 години, 10 сутринта, четвъртък

Оооохха...

Трябва да се събуждам, но опитът надделява. Внимателно се ослушвам — тишина. Или съм сам, или който е тук — още спи...

Отварям внимателно лявото око — легнал съм на тая страна, няма да се види, че гледам...

Позната стая. Спалнята ни. Гардеробът е срещу очите ми и в лъскавата му врата се отразява бавно издигащото се слънце. Зад гърба ми виждам тяло и с усета си разбирам — жена ми. Спи явно...

Отварям и дясното око, леко се превъртам, правя бърз оглед на стаята. Тишина... И тук, и навън. Надигам се леко, излизам в коридора. До входната врата са обувките. Нейни и мои. Значи сме само двамата. Децата ги няма, което означава, че всеки е поел по пътя си...

Спомените бързо се натрупват. Сватбата на дъщерята, после на сина. Внуците — по един от двамата. Малки са още. Сещам се — след 20 години ще имам щастието да видя сватбата на най-големия внук. И ще ме води бавно към автомобила третото момче на сина. А ще ми се усмихват двете дъщери на момичето ми. Едната с голям корем...

И други спомени се трупват. Опитвам се да поразровя из тях, да извадя нужните за деня...

Но все попадам на някакви откъси от детството и младостта. Даже се връщам в казармата — при ония три дни арест, които получих за непочистеното оръжие. Нали ми се искаше да се измъкна и аз с инфантилната самоувереност на младостта избягах в съня. Без да помисля какво ще стане после...

Чувам хлопването на вратата на спалнята...

Денят започва...

На 8 месеца, неделя, 10 часа

И какво като зная часа? Какво? Бебе съм си... Лежа, обут в ританки, завит съм до брадичката с одеялцето, над мен е небето...

А, и лицето на мама...

— Събуди ли се, пиленце...

Пиленце...

Вчера бях на петдесет години, решавах важни проблеми в службата, скарах се с началството, после изслушах поучително слово, че не бива да съм толкова самоуверен, директорът по-добре знае, накрая той влезе вкиснат при мен и през зъби ме информира, че от централата потвърдили моето решение, та да се захващам с работата...

А сега...

А сега ми става едно топло-топло под кръста... Пак съм се напикал... И мама ме вади от количката, безцеремонно сваля

ританките и пеленката, мята нова върху одеялцето, увива ме, напъхва ме в други ританки, напъхва мократа топка в платнена торба...

Ами така е — млад съм още, няма памперси, нас, бебетата, ни омотават в пелени, които после се перат, сушат, гладят...

Може да съм малък, но помня как в бъдещето изтърсвах съдържанието на пеленки в тоалетната, а жена ми чакаше, за да ги мине първи път на ръце, после в пералнята... След двадесет и три години...

И пак лежа и зяпам към небето. Ух. Да бях със съзнанието на бебе. А то — виждам, разбирам, зная... И не мога нищо да направя... И времето бавно тече. Време е да заспивам, но нещо ме задържа в тоя свят. Кога и къде ли ще се събудя? Дано да съм по-млад, че тия години след петдесетака... Дето викат хората — ако след 50 сутрин нищо не те боли, значи си умрял...

А, събуждал съм се и млад с болки... Когато ми рязаха апендикса. Болеше ме леко коремът, имахме контролно тоя ден, не ми се ходеше, рекох да изсимулирам нещо, пък майка ми ме закара до болницата, докторът натиска и отпуска корема, после писа малко и...

С две думи — рекоха, че съм бил пред спукване на апендикса. И — в операционната. Сложиха ме на едната маса, хакнаха инжекция, взеха да режат — с местна упойка. Пък аз нищо не усещах — бях впил очи в голямото огледало отгоре, което хващаше и малко от съседната маса. А там подготвяха едно младо момиче за операция... И забравих, че ме режат, зяпнах...

После ме върнаха в стаята, взеха за операция едно момче от нашия клас — също бил с апендикс. И как няма да е — и той имаше контролно. Успях да му пошепна какво чудо има на другата маса, ама той се върна ядосан — някакъв дядка режели...

И после...

Доспа ми се...

На 20 години, сряда, 18 часа

Бях задрямал уж за малко, а то отиде половин час. Надигнах се — в бараката съм, колегите шумят около леглата си. Кой се преоблича, кой се стяга за банята, кой се вчесва. Работният ден е свършил, сега отдъхваме, след половин час е вечерята. Студентска бригада...

В бригадирския лагер беше шумно. Подготвяше се и джамборето за вечерта. Разхождах се уморено, когато едно приятелче ме викна. Спрях пред компанията им. Няколко момичета, познати момчета от нашия курс и една котка. Която веднага се заотърква в краката ми. Помни кой я храни вече трети ден...

— Запознай се — вика приятелчето. — Тия момичета са от другия курс...

Една, втора, третата...

И застинах, държейки ръката ѝ. Как можах да забравя... Жена ми... Тоест — бъдещата ми жена. С която имахме две деца и пет внуци. И с която се запознавахме сега...

През главата ми минаха куп спомени от бъдещия ни живот... Сепнах се, пузнах ръката ѝ, седнах до нея. С котката в краката...

Нещо май паметта ми... Но е обяснимо. Животът ми си тече, както животът на всички. С една разлика. Това, което при другите е права линия през времето, за мен се е изкривила и начупила в лабиринтите му. И всичко се случва — но в различен ред. Кое то налага да помня милион дребни уж нещица. И бързо да се нагаждам към реалността на другите. Защото моята е различна...

Усмихнах се на девойчето, на което беше съдено да живее с мен в бъдещето. И за момент се замислих — утре къде ще съм?

После махнах с ръка...

Важното е, че ще съм...

Макар да е скучно малко — зная какво ще стане, въртя се по позната пътека, най-важното при изненадите е да съм видимо изненадан...

Кое то често хич не е трудно...

Какво да го правиш — познат или не, живот си е...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.